

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(trešā palāta)

2005. gada 17. oktobrī*

Lieta T-28/02

First Data Corp., Vilmingtona [*Wilmington*], Delavēra [*Delaware*] (Amerikas Savienotās Valstis),

FDR Ltd, Dovera [*Dover*], Delavēra (Amerikas Savienotās Valstis),

First Data Merchant Services Corp., Sanraisa [*Sunrise*], Florida (Amerikas Savienotās Valstis),

ko sākotnēji pārstāvēja P. Boss [*P. Bos*] un M. Nisens [*M. Nissen*], un vēlāk — P. Boss, advokāti,

prasītājas,

* Tiesvedības valoda — angļu.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja R. Veinraits [*R. Wainwright*], V. Vilss [*W. Wils*] un V. Supertī [*V. Superti*], un vēlāk — R. Veinraits un T. Hristoforu [*T. Christoforou*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt 1. panta piekto ievilkumu Komisijas 2001. gada 9. augusta Lēmumā 2001/782/EK par EK līguma 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/29.373 — *Visa International*) (OV L 293, 24. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tīli [*V. Tiili*] un O. Cūcs [*O. Czócz*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas rašanās fakti

- ¹ *First Data Corp.* ar savas meitas sabiedrības *First Data Resources Inc.* starpniecību ir sabiedrības *FDR Ltd* mātes sabiedrība. Tā ir arī sabiedrības *First Data Merchant Services Corp.* mātes sabiedrība ar savas meitas sabiedrības *Financial Management Corp.* starpniecību. Kopā šīs sabiedrības veido grupu *First Data* (turpmāk tekstā — “*First Data*”).
- ² *FDR* savu darbību veic maksājuma karšu jomā Eiropā ar nosaukumu *First Data Europe*. Mātes sabiedrība *First Data Resources* Amerikas Savienotajās Valstīs ir viena no galvenajām pakalpojumu sniedzējām šo karšu izdevējiem. Turklāt *First Data Merchant Services* ir viena no svarīgākajām dalībniecēm Amerikas Savienoto Valstu tirgū maksājumu darījumos, kas saukti par “apkalpošanu”.
- ³ *Visa International Service Association* (turpmāk tekstā — “*Visa*”) ir privāts uzņēmums, kura mērķis ir gūt peļņu un kurš pieder apmēram 20 000 finanšu iestādēm visā pasaulē, kuras ir šī uzņēmuma dalībnieces. Tas izmanto karšu sistēmu ar tādu pašu nosaukumu (turpmāk tekstā — “*Visa* karšu sistēma”).

- 4 1977. gada 31. janvārī *Visa* (ar tās agrāko nosaukumu *Ibanco Ltd*) iesniedza Komisijai dažādus noteikumus un reglamentus, kas regulē *Visa* un tās dalībnieces, lai saņemtu likumīguma apliecinājumu vai pretējā gadījumā atkāpi saskaņā ar EKL 81. panta 3. punktu.
- 5 1985. gada 29. aprīlī nosūtījusi šim uzņēmumam vēstuli par [sūdzības] izskatīšanas izbeigšanu, Komisija, kas bija saņēmusi sūdzību par daudzpusējām komisijas maksām par apmaiņu *Visa* karšu sistēmā, atsāka savu izmeklēšanu un 1992. gada 4. decembrī atsauca vēstuli par izskatīšanas izbeigšanu.
- 6 2000. gada 14. oktobrī Komisija publicēja paziņojumu saskaņā ar Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17, Pirmā Regula par Liguma [81.] un [82.] panta īstenošanu, 19. panta 3. punktu (OV 13, 204. lpp.), uzaicinot ieinteresētās trešās personas iesniegt savus apsvērumus par Komisijas ieceri pieņemt labvēlīgu nostāju tai skaitā attiecībā uz nediskriminācijas noteikumu, uz grozītajiem noteikumiem, kas piemērojami pārrobežu pakalpojumiem un uz noteikumu “nav apkalpošanas bez izdošanas” (*No-acquiring-without-issuing rule*) (OV C 293, 18. lpp.). Pēc šī paziņojuma prasītājas iebildumus neiesniedza.
- 7 2001. gada 22. maijā *First Data* pārstāvji satikās ar *Visa* pārstāvjiem, lai tos iepazīstinātu ar savu ieceri attīstīt apkalpošanas darbību Eiropā un iegūt *Visa* dalībnieces statusu. Šajā sakarā *Visa* norādīja *First Data*, ka ir jāizpilda divi noteikumi, lai iegūtu dalībnieces statusu. Pirmkārt, prasītājai ir jābūt finanšu iestādei un, otrkārt, tai ir jābūt izdevējai, pirms tā uzsāk apkalpošanu.

- 8 2001. gada 11. jūlijā *First Data* uzrakstīja vēstuli *Visa*, lai saņemtu pieprasījuma veidlapu uzņemšanai *Visa*.
- 9 2001. gada 20. jūlijā *Visa* atbildēja *First Data* un atgādināja noteikumus, ar kuriem tā tika iepazīstināta 2001. gada 22. maija sanāksmē un kuri jāizpilda, lai iegūtu dalībnieces statusu.
- 10 2001. gada 9. augustā Komisija pieņēma Lēmumu 2001/782/EK par EK līguma 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/29.373 — *Visa International*) (OV L 293, 24. lpp., turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).
- 11 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa paredz:

“Pirmais pants

Pamatojoties uz faktiem, kas ir Komisijas rīcībā, tā uzskata, ka nav iemesls iestāties lietā, piemērojot EK līguma 81. panta 1. punktu un EEZ līguma 53. pantu attiecībā uz šādiem noteikumiem un reglamentiem, kas nosaka *Visa International* maksājumu karšu sistēmu:

[..]

— statūtu 2.04-2.07. pantā paredzētais noteikums, kas apkalpošanu pakļauj izdošanai (*[n]o-acquiring-without-issuing rule*) [..] (turpmāk tekstā — “attiecīgais noteikums”).

Process

- 12 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 4. februārī, prasītājas cēla šo prasību.

- 13 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 4. aprīlī, atbildētāja atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantam cēla iebildi par nepieņemamību.

- 14 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 17. jūnijā, *Visa* lūdza iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

- 15 Ar 2002. gada 4. jūlija vēstuli prasītājas atbilstoši Reglamenta 116. panta 2. punktam lūdza noteikt konfidenciālu izskatīšanu datiem, kas atrodas to iebildes par nepieņemamību 6. punkta ceturtajā līdz septītajā teikumā, 7. punkta trešajā teikumā un 13. punkta trešajā un ceturtajā teikumā, jo tie ietverot darījumu noslēpumus.

- 16 Ar Pirmās instances tiesas 2003. gada 7. janvāra rīkojumu iebilde par nepieņemamību tika apvienota ar lietas izskatīšanu pēc būtības un tika atlikts lēmums par tiesāšanās izdevumiem.
- 17 Ar 2003. gada 20. janvāra rīkojumu *Visa* tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Tai tika nosūtītas iebildumu rakstu nekonfidenciālās versijas.
- 18 Ar 2003. gada 12. februārī iesniegto dokumentu *Visa* cēla iebildumus par pieteikumu par konfidenciālo izskatīšanu. Ar 2003. gada 10. aprīlī reģistrētu dokumentu prasītājas iesniedza savus apsvērumus par minētajiem iebildumiem.
- 19 Ar Pirmās instances tiesas 2003. gada 14. augusta rīkojumu tika atļauta prasītājas iebildes par nepieņemamību 6. punkta ceturtā līdz septītā teikuma, 7. punkta trešā teikuma un 13. punkta trešā un ceturtā teikuma konfidenciāla izskatīšana. Lēmums par tiesāšanās izdevumiem tika atlikts.
- 20 Tā kā tika grozīts Pirmās instances tiesas palātu sastāvs, tiesnesis referents tika pārcelts uz trešo palātu, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.
- 21 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (trešā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzaicināja lietas dalībniekus iesniegt konkrētus dokumentus un rakstveidā uzdeva tiem vairākus jautājumus.

22 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz attiecīgo noteikumu;

- uzdot Komisijai un *Visa* sniegt informāciju un/vai dokumentus attiecībā uz saprātīgu karšu skaita definīciju, kas minēta apstrīdētā lēmuma 18. apsvērumā un 21. zemsvītras piezīmē;

- uzdot Komisijai un *Visa* iesniegt iebildumu rakstā minētā “Cross-border Acquiring Planning and Implementation Guide” (Pārrobežu apkalpošanas plānošanas un īstenošanas rokasgrāmata) kopiju;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

- piespriest *Visa* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar iestāšanos lietā.

23 Komisijas, ko atbalsta *Visa*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu un/vai kā nepamatotu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 24 Ar 2005. gada 28. janvāra vēstuli *Visa* informēja Pirmās instances tiesu par lēmumu atcelt attiecīgo noteikumu, kas nekadējoties stājas spēkā *Visa* karšu sistēmas Eiropas zonā. Turklāt *Visa* atteicās no iestāšanās lietā.
- 25 Ar 2005. gada 3. februāra vēstuli Pirmās instances tiesa lūdza lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par *Visa* atteikšanos, kā arī par jautājumu, vai prasības priekšmets ir zudis. Lietas dalībnieki arī tika informēti par trešās palātas priekšsēdētāja lēmumu pārcelt 2005. gada 24. februārī paredzēto tiesas sēdi uz citu datumu.
- 26 Ar 2005. gada 6. aprīļa rīkojumu *Visa* pēc atteikšanās no iestāšanās lietā tika izslēgta no Pirmās instances tiesas reģistra kā persona, kas iestājusies lietā.

Juridiskais pamatojums

- 27 Saskaņā ar Reglamenta 113. pantu Pirmās instances tiesa, pieņemot savu lēmumu saskaņā ar 114. panta 3. un 4. punktu, jebkurā laikā pēc savas ierosmes var apsvērt, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam, vai arī pēc pušu uzklaušanās konstatēt, ka strīda priekšmets vairs nepastāv un ka tiesvedība ir jāizbeidz. Reglamenta 114. panta 3. punkts paredz, ka, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos.

28 Pēc lietas dalībnieku uzklaušanās par attiecīgā noteikuma atcelšanas sekām uz tiesvedības turpmāko gaitu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir pietiekami informēta un nolemj, ka uzsāktais mutvārdu process ir jāizbeidz.

Lietas dalībnieku argumenti

29 Komisija uzskata, ka ir zudis prasības priekšmets un ka prasītājam vairs nav juridiski pamatotas intereses celt prasību.

30 Prasītājas apgalvo, ka ne *Visa* atceltais attiecīgais noteikums, ne tās atteikšanās no iestāšanās lietā nav pietiekami iemesli, lai tiktu izbeigta tiesvedība. Tās atsaucas uz trim argumentiem.

31 Pirmkārt, tās uzskata, ka nav nekādas garantijas, ka *Visa* no jauna neieviesīs attiecīgo noteikumu vai nepieņems līdzīgus noteikumus, kas radīs līdzvērtīgas sekas. Saskaņā ar prasītāju viedokli apstrīdētā lēmuma saglabāšana spēkā atvieglotu šādu darbību. Tās uzskata, ka, ja Pirmās instances tiesa nepieņems lēmumu pēc būtības, *Visa* varēs kavēt *First Data* kā apkalpotāja ienākšanu *Visa* karšu sistēmas Eiropas zonā.

32 Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka tās ir ieinteresētas turpināt uzsākto tiesvedību, ciktāl Pirmās instances tiesa varētu lemt tām par labu, it īpaši tāpēc, ka Komisija kļūdaini pieņēma attiecīgo noteikumu, neveicot pati savu izmeklēšanu par šā noteikuma priekšmetu un sekām, tai skaitā par uzņemšanas nosacījumu, kas pieprasa bankas licenci. Prasītājas precizē, ka prasībai nav zudis priekšmets, jo šis pēdējais nosacījums ir palicis spēkā pēc tam, kad *Visa* atcēla attiecīgo noteikumu. Prasītājas

uzskata, ka, lai uzsāktu [karšu] apkalpošanu, prasība par bankas licenci nav pamatota.

- 33 Treškārt, prasītājas uzskata, ka Pirmās instances tiesas lēmums, it īpaši lēmums par prasības pieteikuma trešo pamatu, tas ir, tiesību un/vai faktu kļūdu Komisijas vērtējumā par to, ka nebija būtisku konkurences ierobežojumu, varētu būt par pamatu iespējamai *First Data* prasībai pret *Visa* par zaudējumu atlīdzību. Prasītājas uzskata, ka Pirmās instances tiesas lēmums, ar ko tiktu konstatēts, ka Komisijas veiktais attiecīgā noteikuma apstiprinājums ir nepamatots, un tā rezultātā prasība par bankas licenci arī ir nepamatota, neizbēgami ļaus izdarīt secinājumu, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī un pēc tam šie abi nosacījumi bija nelikumīgi.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 34 Prasība atcelt tiesību aktu, ko iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese prezumē, ka šī akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas vai, citiem vārdiem sakot, ka prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš cēla prasību (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. septembra spriedumu lietā T-310/00 *MCI/Komisija*, Krājums, II-3253. lpp., 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 35 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka nosacījumi par prasības pieņemamību, kas ir pamats atsevišķam jautājumam par juridiski pamatotas intereses celt prasību zudumu, ir jānovērtē prasības celšanas brīdī (skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. marta spriedumu lietā T-131/99 *Shaw un Falla/Komisija*, *Recueil*, II-2023. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 36 Tomēr pareizas tiesvedības interesēs šāds pieņēmums par brīdi, kurā ir jānovērtē prasības pieņemamība, nevar liegt Pirmās instances tiesai konstatēt, ka tiesvedība ir jāizbeidz gadījumā, ja prasītājs, kam sākotnēji bija juridiski pamatota interese celt prasību, ir zaudējis jebkādu personīgu interesi apstrīdētā lēmuma atcelšanā saistībā ar apstākli, kas iestāties pēc minētās prasības celšanas.
- 37 Faktiski, lai prasītājs varētu uzturēt prasību par lēmuma atcelšanu, tam ir jābūt personīgi ieinteresētam apstrīdētā lēmuma atcelšanā (skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 24. aprīļa spriedumu lietā T-159/98 *Torre* u.c./Komisija, *RecFP*, I-A-83. un II-395. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 38 Šajā pašā sakarā Tiesa attiecībā uz apelācijas sūdzības pieņemamību uzskatīja, ka tā pēc savas iniciatīvas var izvirzīt jautājumu par kāda lietas dalībnieka intereses neesamību apelācijas sūdzības celšanā vai uzturēšanā saistībā ar faktu, kas iestāties pēc Pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas un kura rezultātā šis spriedums zaudē tā kaitējošo raksturu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, un šā iemesla dēļ atzīt apelācijas sūdzību par nepieņemamu vai tādu, kam zudis priekšmets. Intereses prasības iesniegšanā esamība paredz, ka apelācijas iznākums, iespējams, būs labvēlīgs pusei, kas to ir iesniegusi (Tiesas 1995. gada 19. oktobra spriedums lietā C-19/93 P *Rendo* u.c./Komisija, *Recueil*, I-3319. lpp., 13. punkts).
- 39 Tātad ir jāpārbauda, vai apstrīdētā lēmuma 1. panta piektā ievilkuma iespējamā atcelšana pēc tam, kad tika atcelts attiecīgais noteikums, varētu radīt prasītājam labvēlīgas tiesiskās sekas (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 13. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-204/97 un T-270/97 *EPAC*/Komisija, *Recueil*, II-2267. lpp., 154. punkts).
- 40 Šajā gadījumā ir jāuzskata, ka prasītāju interese prasības iesniegšanā tiktāl, ciktāl tāda bija, ir zudusi saistībā ar attiecīgā noteikuma atcelšanu. Iespējamais Pirmās instances tiesas spriedums, ar ko atceltu apstrīdētā lēmuma 1. panta piekto

ievilkumu, nevarētu vairs radīt EKL 233. pantā paredzētās sekas. Tādējādi pat apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā, Komisija nevarētu pieņemt jaunu lēmumu bez iespējamām kļūdām, kuras konstatējusi Pirmās instances tiesa, jo attiecīgais noteikums vairs neeksistē (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 13. jūnija rīkojumu lietā T-13/96 *TEAM* un *Kolprojekt/Komisija, Recueil*, II-983. lpp., 27. un 28. punkts).

41 Šo apsvērumu neatspēko prasītāju argumenti.

42 Pirmkārt, attiecībā uz prasītāju apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem *Visa* varētu pieņemt attiecīgajam noteikumam līdzīgu noteikumu, ir jāatgādina, ka uzņēmējam ir jāpamato, ka interese apstrīdētā lēmuma atcelšanā ir pastāvoša un faktiskā (Pirmās instances tiesas 1992. gada 17. septembra spriedums lietā T-138/89 *NBV* un *NVB/Komisija, Recueil*, II-2181. lpp., 33. punkts), un ka šajā gadījumā tas tā nav.

43 Ja interese, uz kuru atsaucas prasītājs, attiecas uz nākotnē iespējamu tiesisko situāciju, ir jāpierāda, ka šīs situācijas aizskārums jau šobrīd ir neapšaubāms. Šajā gadījumā tas tā nav, jo tas, ka *Visa* pieņems līdzīgu noteikumu, ir tikai iespējams notikums, kas ir atkarīgs tikai no *Visa* gribas. Ir runa tikai par hipotētisku un tātad nepietiekamu interesi, lai konstatētu, ka apstrīdētā lēmuma neatcelšanas dēļ prasītāju tiesiskā situācija tiktu aizskarta.

44 Otrkārt, prasītājas uzskata, ka iespējamā Pirmās instances tiesas nelabvēlīga lēmuma sekas būtu izmaiņas *Visa* prasībā, saskaņā ar kuru tās dalībniekiem ir jābūt bankas licencei.

- 45 Šajā sakarā ir tikai jāatgādina, ka *Visa* noteikums, kas pieprasa bankas licenci, nav apstrīdētā lēmuma priekšmets. Pat pieņemot, ka Komisijai bija jāizskata attiecīgais noteikums, ņemot vērā bankas licences prasības esamību, pamatojoties uz tirgus apstākļiem, tas neietekmētu faktu, ka šī prasība nav apstrīdētā lēmuma priekšmets. Tā rezultātā, pat ja apstrīdētā lēmuma 1. panta piektais ievilkums tiktu atcelts un ja Komisijai būtu jāpārskata attiecīgā noteikuma atbilstība EKL 81. pantam, šāda situācija automātiski neradītu sekas uz citiem noteikumiem, kas regulē *Visa* karšu sistēmu.
- 46 Turklāt nekas neliedz prasītājam, iesniedzot sūdzību Komisijai, apstrīdēt iestāšanās noteikumus *Visa* sistēmā, tai skaitā prasību par kvalifikāciju bankas iestādes statusā, kā to, starp citu, atzīmēja Komisija savos apsvērumos par puses, kas iestājusies lietā, atteikšanos.
- 47 Treškārt, attiecībā uz prasītāju argumentiem, saskaņā ar kuriem apstrīdētā lēmuma atcelšana būtu nepieciešama, lai valsts tiesā pamatotu viņu iespējamo prasību pret *Visa* par zaudējumu atlīdzību, vispirms ir jāatzīmē, ka ir runa par nākotnē iespējamām un hipotētiskām apstākļiem.
- 48 Komisijas apsvērumu attiecībā uz EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu ņemšana vērā valsts tiesā, izskatot iespējamo prasību pret *Visa* par zaudējumu atlīdzību, ir tikai iespējamība.
- 49 Nepārprotami ir taisnība, ka Kapienu iestāžu izdotajiem aktiem principā ir tiesiskuma prezumpcija tik ilgi, kamēr tie netiek atcelti vai atsaukti (Tiesas

1982. gada 1. aprīļa spriedums lietā 11/81 *Dürbeck/Komisija, Recueil*, 1251. lpp., 17. punkts, un Tiesas 2000. gada 14. decembra spriedums lietā C-344/98 *Masterfoods un HB, Recueil*, I-11369. lpp., 53. punkts). Gadījumā, ja valstu tiesas lemj par līgumiem vai praksi, par kuru Komisija jau ir pieņēmusi lēmumu, šīs tiesas nevar pieņemt lēmumu, kas ir pretrunā ar Komisijas lēmumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Masterfoods un HB*, 52. punkts).

- 50 Tomēr negatīvs apstiprinājums valsts tiesām nav saistošs, pat ja tas ir fakts, ko valsts tiesa var ņemt vērā lietas izskatīšanā. No Regulas Nr. 17 2. panta izriet, ka negatīvs apstiprinājums Komisijai, ievērojot tās rīcībā esošos faktus, nozīmē tikai to, ka nav jāiestājas lietā. Negatīvs apstiprinājums neizsaka galīgo vērtējumu, nedz nostāju, kas izrietētu no Komisijas īpašās kompetences. Tā kā EKL 81. panta 1. punkts ir tieši piemērojams, kā Tiesa to vairākkārt jau ir nospriedusi, tad privātpersonas var uz to atsaukties valstu tiesās un viņām no tā izriet tiesības, un tā kā valsts tiesas rīcībā var būt arī cita informācija par katra gadījuma īpatnībām, tām, protams, ir jānonāk pašām pie sava viedokļa, ņemot vērā tām zināmos faktus par EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu attiecībā uz konkrētiem nolīgumiem (ģenerāladvokāta M. Rešla [*M. Reischl*] secinājumi Tiesas 1980. gada 10. jūlija spriedumam lietā 37/79 *Marty/Lauder, Recueil*, 2481., 2502., 2507. lpp.; skat. šajā sakarā arī spriedumu lietā *Marty/Lauder*, 13. punkts, un Pirmās instances tiesas 1990. gada 13. decembra spriedumu lietā T-116/89 *Prodifarma u.c./Komisija, Recueil*, II-843. lpp., 70. punkts).

- 51 Gadījumā, ja tiek apšaubīts Komisijas lēmuma tiesiskums, valsts tiesai, lai apstrīdētu minētā lēmuma spēkā esamību, ir jāiesniedz lūgums sniegt prejudiciālo nolēmumu saskaņā ar EKL 234. pantu, tādējādi iespējamās tiesvedības gadījumā valsts tiesā prasītājam nekādi netiks liegta iespēja atsaukties uz savām tiesībām (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā T-141/03 *Sniace/Komisija, Krājums*, II-1197. lpp., 40. punkts).

52 Jebkurā gadījumā, atceļot apstrīdētā lēmuma daļu, kas attiecas uz attiecīgo noteikumu, prasītāju juridiskā situācija nemainītos. Kā to atzīmēja pašas prasītājas savās rakstveida atbildēs uz Pirmās instances tiesas jautājumiem, apstrīdētā lēmuma iespējamā atcelšana nedotu prasītājām pieeju *Visa* tiklu apkalpošanas sistēmai, jo, kā tas izriet no to atbildes raksta, tām nav banku licences. Ņemot vērā to, ka prasība par bankas licenci, lai kļūtu par *Visa* dalībnieci, nav apstrīdētā lēmuma priekšmets un Pirmās instances tiesa ar savu vērtējumu nevar aizstāt Komisijas vērtējumu, iespējamai apstrīdētā lēmuma daļas atcelšanai attiecībā uz attiecīgo noteikumu nebūtu tiešu seku uz noteikuma, saskaņā ar kuru *Visa* dalībniecēm ir jābūt finanšu iestādēm, tiesiskumu. Ir jāatgādina, ka EKL 230. pantā paredzētās prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Tiesai un Pirmās instances tiesai ir tiesības pārbaudīt kompetences trūkumu, būtisku procesuālo noteikumu pārkāpumus, Līguma pārkāpumu vai ikvienu tiesību pārkāpumu, kas attiecas uz tā piemērošanu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu. EKL 231. pants paredz, ka, ja prasība ir pamatota, attiecīgo aktu pasludina par spēkā neesošu (Tiesas 2000. gada 27. janvāra spriedums lietā C-164/98 P *DIR International Film* u.c./Komisija, *Recueil*, I-447. lpp., 38. punkts).

53 Šādos apstākļos, nepastāvot vajadzībai pārbaudīt, vai prasītājām prasības iesniegšanas brīdī bija interese lietas iznākumā, ir jākonstatē, ka jebkurā gadījumā prasītājām vairs nav intereses turpināt šīs prasības izskatīšanu. Nepastāvot noteiktai un aktuālai juridiski pamatotai interesei celt prasību, tiesvedība ir jāizbeidz.

Par tiesāšanās izdevumiem

54 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 6. punktu, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Pirmās instances tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.

55 Šajā gadījumā lietas apstākļi, kas noteica to, ka tiesvedība tiek izbeigta pirms sprieduma taisīšanas, izrietēja no notikumiem, kas bija neatkarīgi no lietas galvenajām dalībniecēm, katrai galvenajai lietas dalībniecei ir jāpiespiež segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **tiesvedību izbeigt pirms sprieduma taisīšanas;**
- 2) **prasītājas un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Luksemburgā 2005. gada 17. oktobrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Jaeger